

Zsid 11:1kk

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert ezzel szereztek [jó] bizonyosságot a régebbiek. Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő. Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, ami által bizonyosságot nyert afelől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél. Szívem csendben az Úrra figyel.

Foglaljunk helyet!

Hiszem, ha látom!

Ki ne hallotta volna ezt a mondatot? Hiszem, ha látom!

Ma a hitről szeretnék szólni.

Ha ezt az iménti idézetet vesszük kiinduló pontnak, akkor már most jelzem, hogy ez egy értelmetlen mondat. Amikor ezt mondjuk: Hiszem, ha látom ez arról árulkodik, hogy nem tudjuk mi a hit.

Ha tudnánk, akkor fordítva mondanánk:

Látom, ha hiszem!

Ismételjük el együtt.

Ne féljünk kisiskolás módszerrel most velem együtt, itt a templomban és otthon a képernyők előtt hangosan kimondani. Látom, ha hiszem!

Jelentkezzen az, aki már ezelőtt kimondta ezt a mondatot.

Látom, ha hiszem! Most mondjuk ki ezt is hangosan

Mai igénk két fontos kifejezése, melyet az első versben olvastunk: a hit és a remény!

Mindegyikről az a hétköznapi vélemény, hogy egy gyenge, labilis állapot. Hit és remény. A tudás, a tapasztalat, az biztos. Ha látom, az biztos! Hiszem, ha látom!

Amikor nem látom, akkor kényszerülök ezekre a labilis, bizonytalan magatartási formákra: Hit és remény.

Tudom, hogy sokat gondolkodtunk már ezen, de ma szeretném nagyon kiélezni, hogy helyre tegyem mindnyájunk gondolkodásában a hit és a remény valóját.

Először hadd mondjak amolyan meghatározás szerű lényegét.

A hit, mai szóval élve egy más dimenzió. A tudatunk, a tudásunk mellett, azokban benne és azok fölött van.

A hit körülveszi, áthatja a tudást, a tudományt!

A magasabb dimenzió mindig látja az alacsonyabbat, míg az alacsonyabb dimenzióban látó a magasabból csak azt látja, ami az ő dimenziója.

Egyszerűség kedvéért hadd szemléltessem ezt a dolgot.

Hoztam magammal egy síklapot. A geometria azt mondja erre, hogy ez egy kétdimenziós szint. Ezen a lapon húztam egy egyenest. Erre azt mondja a geometria – nagyon helyesen, hogy ez egy dimenzió.

Gondolkodjunk képiesen!

Ha számomra a vonal dimenziója a létezésem tere, akkor kijelenthetjük, hogy csak azt látom, ami a vonalban van. A sík többi része láthatatlan a számomra.

A síkban élő, látó, gondolkodó lény látja a vonalat. A vonalba korlátozott gondolkodó csak annyit lát a síkból, amennyi abból a síkból a vonal által elfoglalt terület, dimenzió.

Tehát a kétdimenziós gondolkodás területén én eltudok bújni a vonaldimenziós elől, úgy, hogy a síknak arra a részére vonulok, ahol nem vezet a vonal.

Ha a tudást nevezzük egy dimenziós vonalnak, akkor a tudás számára ki van zárva a teljes sík dimenzió! Annak ellenére, hogy a kétdimenziós síkból –lévén a vonal végtelen – végtelen sokat lát, de nem látja az egész síkot!

Más példa:

Azt is mondhatjuk, hogy a hit olyan, mint egy készülék.

Ebben a templomban most végtelenül sok kép, hang és film pereg.

Hiába szólítom föl a testvéreket, hogy nézzék ezt, vagy azt a képet, hallgassák ezt, vagy azt a zenét, beszédet.

A testvérek azt mondják, hogy nem látják, nem hallják. Igazuk van, de ezek ennek ellenére itt tolonganak a levegőben, ennek a templomnak a hajójában is.

Ha beszerzünk és bekapcsolunk egy olyan készüléket, melyet rádiónak, Tv-nek, vagy okos telefonnak nevezünk, ezek segítségével megjeleníthetők a nem látott hangok, képek.

Mint ahogyan a rádió nem készít műsort, vagy a TV készülék nem állítja elő a filmet, ugyanúgy a hit sem készít képeket és hangokat, csak, mint az említett eszközök, láthatóvá hallhatóvá teszik a láthatatlan, hallhatatlan alkotásokat.

A korlátolt emberi gondolkodás azt mondja, hogy a hit Istent kreál, és kivetíti azt. Hát az előző példa szerint ez nem igaz. A hit, mint egy lelki eszköz alkalmassá tesz bennünket nem látható dolgok meglátására.

Fontos sorrend, hogy a hit által megjelenített valóság be kell, hogy épüljön a tudatunkba, hogy tudássá, tudománnyá legyen.

Az ilyen hittel megtámogatott tudatra hadd legyen itt egy egyszerű példa-történet.

A múlt század elején egy parókián játszódott le a következő eset.

Szombaton este a kétgyermekes lelkész az épület hátsó szobájában készült az igehirdetésre. Ott játszadozott mellette két fiúgyermek, egy 4 és egy 6 éves

lurkó. Az első szoba felé, melyben sötétség honolt tárva volt a kétszárnyas ajtó. Ez volt a labdázáshoz a kapu. A nagyobbik a küszöbről próbálta védeni a kisebb által gurított labdát. Egy alkalommal nem tudta elkapni és az a sötét szobába gurult. A fiú félt belépni a fénytelen helyiségbe, de csoda történt. A labda visszapattant és kigurult a láthatatlan sötétből.

Amikor megisméltődött az eset, a két nebuló játékmódot váltott. Most már mindketten a küszöbről gurították be a mindig visszapattanó játékszert hatalmas kacagás kíséretében. Az asztali petróleumlámpánál dolgozó édesapa fölfigyelt a hangos nevetgélésre. A szeme sarkából elkezdte figyelni a jelenetet.

Egyszer csak fölállt, észrevétlen kilépett a folyosóra vezető ajtón és ráfordította a kulcsot a játszadózókra.

Miért tette ezt? Azért, hogy átszóljon a szomszédban lakó két markos férfinak, hogy jöjjenek gyorsan és segítsenek elfogni a sötét szobában lévő két besurranó tolvajt.

A gyermek játszadózó gondolkodásánál magasabb volt az apa meglátása. Meglátta, hogy a labda nem gurul vissza ilyen törvényszerűen a sötét szobából. Valaki visszagurítja, hogy a gyerekek ne menjenek be és ne leplezzék le rabló tevékenységüket.

Azt gondoljuk, hogy ez a példa nagyon naiv, pedig nagyban ugyanez játszódik le, a világnézetes világban - igaz más előjellel.

A világűr sötét. Sok labda kering benne, melyeket bolygónak nevez el a játszadózó világgyermek társadalma.

Látják a törvényszerű mozgásokat, keringéseket, a szenzációs összefüggéseket és meglegszenek azzal, hogy világnézeteket gurigáljanak, elméleteket bizonygassanak, melyek csodásan működnek, mert úgy van, ahogy teleszkópozzák az égitesteket, de nem látják meg benne a nagy bolygó MEGPÖRGETŐT, Galaxis csavarót, a Teremtőt!

Az apa elhagyta a gyermekded dimenziót és belépett az összefüggések világába. Nem elégedett meg a labdagurulás mechanikájával. Nem foglalkoztatta beesési szög és visszapattanás törvényekkel, hanem egy másik síkon kezdett el gondolkodni!

Elkezdte látni a sötét szobában láthatatlanokat!

A hit megláttató, leleplező és a remény erőt adó, bátorító dimenziójába mozdult.

Ott kellett legyen a reménység is. Mérhetetlen rizikónak tette ki az otthagytott gyermekeit. Tudta, hogy egyedül nem bír a behatólókka, de remélte, hogy a két erős segítséggel megállíthatja a rablást és a veszélyes fenyegetettségből megóvva szeretteit győztesen kerül ki.

Sötét szoba és a világűr! Mégis!

Ha ezután fölnézel a csodálatos, de sötétsége miatt félelmetes égboltra, ne csak világnézetre tégy szert.

Mit érsz a világnézetekkel az eredet elméletekkel?
Semmit!

De látod, ha hiszel a számodra oly fontos üzeneteket az univerzumtól a személyes kapcsolataidban. Világnézet helyett válts át világ látásra, teremtéshitre!

Életszobád sötétülő árnyai közt látni fogsz, ha hiszel
mert beléptél a hit dimenziójába.

Látom, ha hiszem!

Látni fogod, ha hiszel! Betegségedben nemcsak diagnózisod lesz, hanem gyógyító erősítő közösséged, családot, szomszédod és gyülekezeted és üdvösséges örök életed!

Higgy, hogy láthass!

Hogy meglásd az orvosok orvosát!

Látod, ha hiszel!

Látod és belátod tehetetlenségedet, nyomorúságodat és bűneidet.

Látod, ha hiszel!

Meg fogod látni, hogy a láthatatlan sötétben, életed kilátástalan helyzeteiben hited nemcsak tolvajok rámolást leplezi le. Nem is csak a magad méltatlanságát, hanem az Úr végtelen megbocsátásait.

Nemcsak azt fogod látni, hogy az emberek meglopnak. Látod majd, ha hiszel, hogy nemcsak megcsalók és tolvajok ólálkodnak körülötted, hanem testvérek. Téged oltalmazó, megsegítő, boldoggá tevő küldöttek, angyalok vannak veled, Isten küldöttei, maga Jézus Krisztus, aki nem az ablakon mászik be, hanem ott kopogtat életed ajtaján.

Nyiss ajtót! Meglátod, ha hiszel!

Imádkozzunk!

Teremtő Istenünk! Köszönjük, hogy a teremtett világban megláttatod velünk hitünk lényegét. Most is nyilvánvalóvá tetted, hogy a hit dimenziója milyen egyértelmű és fontos az életünkben.

Megváltó Jézus Krisztus! Te, aki azt mondtad Tamásnak, hogy boldogok, kik nem látnak és hisznek, rámutattál mai igénkben arra, hogy tamási-életünk fontos pillanata, amikor a hit, a hűség erőterében előbb belátunk, bevallunk, majd meglátunk. Így tudunk a bűnbánat, bűnbocsánat síkján boldoggá válni, megszabadulva harag vermeinkből.

Szentlélek Úristen!

Ragadj minkent e kilátástalan, egyre inkább a sötétség hatalmába sodródó világban a reménység pályájára. Ámen!